

Kuni paraad kestab

Michael Stewarti/Jerry Hermani muusikal "Hallo, Dolly!" – Ingo Normeti lavastus Estonia Teatris

PILLE-RIIN PURJE

Menule orienteeritud teatritükk (aga seda muusikal ju ilmtingimata on!?) teeb üksjagu umbusklikuks, sündmuse-lootust varjutavad kahtlused saavad tihtilugu tõeks. "Hallo, Dolly!" lahtine proov märtsikuus andis esimest aimu lavastuse kontuuridest ja laadist.

Nüüd septembris sõandasin lavastust viimaks päriselt vaadata – eeldusel, et reaetendusi ei ole olemas. Paeluvaim mälestus kevadisest läbimängust on **Katrin Karisma** – Dolly igatsuste laul "Ja kuni paraad kestab veel". Ootasin seda hetke vist liiga intensiivselt. Kui **Helgi Sallo** – Dolly laulu taust-

tal puhkes pompoosne paraad ameerikaliku atribuutikaga (**Mare Raidma** kujundus), hakkas kurb. Dolly elu–unelm ei olnud ju ometi maine paraad, luksuse ja raha triumf? Üksildusest ja armastusest mõtiskles ta, usun ma. Aga üksinda oligi Helgi Sallo veetlev, südamlilik ja krutskiline Dolly seal lavamaailmas jäetud, üksi nii rolli kui näitlejana. On see muusikali ainuvõimalik mängeeglistik: väline sära ja hoog (**Laine Mägi** dünaamiline koreograafia) varjutamas–välistamas hingeelu? Draamalavastajalt **Ingo Normetilt** oleks oodanud elementaarsetki suheterezhhiid. Helgi Sallo Dollyst kiirgus elutahet ja mänguvalmidust, aga tema parim partner sel etendusel ei olnudki laval. Dirigent **Erki Pehk** oli see, kes üürikese kohtumise Dollyga lava–saali piiril säravaks sündmuseks mängis. Aga süzhee järgi on Dolly enesele ju mehegi välja valinud: jõuka ja toriseva kaupmehes **Horace Vandergelderi**. **Tõnu Tepandi** osalahendusest lootsin mõndagi, Tepandi on ikka olnud usaldusväärne näitleja, kes laval ei valeta. Seekord tema aga rolli samahästi kui ei loonudki. Miks Dolly peaks sihukese igava mehetümika pärast üldse pingutama? Kusagil, millalgi peaks olema hetk, mil härra Vandergelderi silmis süttib säde, tema hinges midagi liigub. Laval seda ei märka,

mehe suhtumine Dollysse jääb täiesti avamata. Helgi Sallo peab partnerit sõna otseses mõttes lükkama–tõmbama, see ei ole väärt variant ei Dolly, Sallo ega publiku jaoks.

Loodetust ebamäärasemat olid teisedki draamanäitlejad, ju kammitsevad neidki muusikalil "kohustuslik" pealiskaudsus, ülesande puudulikkus. **Angelina Semjonova** – Irene Molloy on kaunis, aga liiga mõõdukas, sisemise tuleta. Noorukesed äriabilised **Barnaby Tucker** ja **Minnie Fay** on **Tõnno Linnase** ja **Liisa Aibeli** kehastuses uljalt liikuvad, ent meenutavad hetketi nurgelisi üleskeeratud nukke. Neilegi pole raatsitud anda ehedamat tundehetke.

Ometi on "Hallo, Dollys!" lisaks nimiosalisele veel üks tegelane, kelle pärast ma seda lugu üldse kirjutada tahtsin. Kavalehel, kus tegijatele põgusalt sõna antakse, soovib **Tõnu Kilgas**, et publik mõistaks **Corneliuse** tegelaskuju, mis on tema jaoks väga omalaadne. **Tõnu Kilgase** **Cornelius Hackl** on sümpaatne kohmakas mees, kes aina tööd on rabanud, nüüd aga otsustab oma eluseikluse leida. **Corneliuse** vali nakatav naer on kord uljas, kord eneses kahtlev, liikumine tahumatu ja ometi nõrke, ta silmad on kord kurvad, kord rõõmsad, naiivsed ja lootusrikkad. **Tõnu Kilgas** tõestab, kuis muusikalirollile võib anda elusa hinge – improvisat-

Särav hetk sügisest – Helgi Sallo.

Harri Rospu fotod

kestab veel...

“Hallo, Dolly!”

mehe suhtumine Dollysse jääb täiesti avamata. Helgi Sallo peab partnerit sõna otseses mõttes lükkama-tõmbama, see ei ole väärt variant ei Dolly, Sallo ega publiku jaoks.

Loodetust ebamäärasemad olid teisedki draamanäitlejad, ju kammitses neidki muusikalis “kohustuslik” pealiskaudsus, ülesande puudulikkus. Angelina Semjonova – Irene Molloy on kaunis, aga liiga mõõdukas, sisemise tuleta. Noorukesed äriabilised Barnaby Tucker ja Minnie Fay on **Tõnno Linnase** ja **Liisa Aibeli** kehastuses uljalt liikuvad, ent meenutavad hetketi nurgelisi üleskeeratud nukke. Neilegi pole raatsitud anda ehedamat tundehetke.

Ometi on “Hallo, Dollys!” lisaks nimiosalisele veel üks tegelane, kelle pärast ma seda lugu üldse kirjutada tahtsin. Kavalehel, kus tegijatele põgusalt sõna antakse, soovib **Tõnu Kilgas**, et publik mõistaks **Corneliuse** tegelaskuju, mis on tema jaoks väga omalaadne. Tõnu Kilgase **Cornelius Hackl** on sümpaatne kohmakas mees, kes aina tööd on rabanud, nüüd aga otsustab oma eluseikluse leida. **Corneliuse** vali nakatav naer on kord uljas, kord eneses kahtlev, liikumine tahumatu ja ometi nõtk, ta silmad on kord kurvad, kord rõõmsad, naiivsed ja lootusrikkad. Tõnu Kilgas tõestab, kuis muusikalirollile võib anda elusa hinge – improviseer-

Paeluv mälestus kevadest – Katrin Karisma.

sioonilust on pealekauba, aga ei välju rolli ja žanri raamidest. **Corneliuse** osas on kergem üksi olla kui Dollyna – aga kujutlege vaid, kui kihvt ja tulvil elu võiks olla **Sallo-Dolly** partnerlus **Tõnu Kilgase**ga, kui hoopis tema mängiks härra **Vandergelderit!**

Lavastuses on hetk, mil **Cornelius** pihub oma armumisest. Sinisilmse avalusega jagab ta oma õnne nii lava, saali-rõdu kui orkestriga. Äkki heidab ta sõnatuna silmili

maha nagu õnnelik inimene, kes ei taha üldsest, eriti keeli isegi sedavõrd armsama lähedusest kui uudest tundest, mis on ta üleni vallanud. Minu meelest võiks **Tõnu Kilgase Cornelius** olla endaga üksi nii kaua, kui ta ainult tahab – patt oleks meest unistusest “ärata-da”. Paraku peab etendus jätkuma. Tõepoolest, piisab ainsast viivust, et muusikali tühimelusse mõra lüüa. Aga see viiv jääb sinnapaika – kuni paarad kestab veel...